

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.783 van 7 maart 2003
in de zaak A.118.693/XIV-9254.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 5 oktober 1970 en van Pakistaanse nationaliteit, op 25 maart 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 8 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 februari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 19 december 2001 en verklaart zich vluchteling op 20 december 2001.

1.2. Op 9 januari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 februari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Buiten dit criterium steun ik mij op de volgende grond, voorzien in art. 52 van de Vreemdelingenwet: bedrieglijk.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde tijdens het interview in dringend beroep afkomstig te zijn uit Dinga, tehsil Kharian in Pakistan. U zou van huize uit een shia zijn, en uw vader zou geregeld religieuze bijeenkomsten georganiseerd hebben. Leden van de sunnitische organisatie Sipah-I-Sahaba zouden geregeld voor uw huis slogans gescandeerd hebben en uw familie beledigd hebben. In uw studententijd zou u zich aangesloten hebben bij de Imamia Student Organisation, een sjiiitische studentenbeweging. In 1991-92 zou u op straat tegengehouden zijn door mensen die

u wilden overtuigen uw geloof af te zweren. Na uw studies zou u automatisch lid geworden zijn van de Sipah-I-Mohammad, en in maart 2001 zou u de overleden Abdul Qadri opgevolgd zijn als algemeen secretaris van de Sipah-I-Mohammed in Dinga, waardoor de druk van Sipah-I-Sahaba op u nog groter werd. In maart-april 2001 zou er op een bijeenkomst bij u thuis een overval gepleegd zijn door leden van Sipah-I-Sahaba: er zou in de lucht geschoten zijn, mensen werden geslagen, en u zou ontvoerd zijn naar een afgelegen huis waar u gedurende zes dagen werd opgesloten. Uw vader zou bij de politie klacht hebben ingediend, en de leiders van Sipah-I-Sahaba (Qari Ramzan en Qari Amjad) zouden gearresteerd zijn, maar na twee dagen reeds zijn vrijgelaten. Tijdens uw gevangenschap zou u geslagen en gefolterd zijn. De Sipah-I-Sahaba leden zouden naar de president van Sipah-I-Mohammad (Syed Nusrat Abbaj Shah) getelefoneerd hebben en 150.000 roepies losgeld gevraagd hebben. Uw vader zou dit geld betaald hebben, en na zes dagen ontvoering zou u in ruil voor het geld overgeleverd zijn aan Syed Nusrat Abbaj Shah. Bij uw vrijlating zou u Qari Ramzan gezien hebben en door hem bedreigd zijn. Uw vader zou opnieuw getracht hebben om klacht in te dienen tegen Sipah-I-Sahaba, maar de politie weigerde om deze nog eens te noteren. Na uw ontvoering zou u zich gedeisd gehouden hebben uit schrik voor verdere problemen. Op een avond in augustus 2001 hoorde u echter door de luidsprekers omroepen dat Qari Amjad in de moskee vermoord was. U besloot diezelfde avond nog te vluchten, niet zozeer voor de politie, maar wel voor de leden van Sipah-I-Sahaba die u vanzelfsprekend zouden verdenken van de moord. U zou naar uw oom in Jhelum gevlucht zijn, en na uw vertrek zouden leden van Sipah-I-Sahaba én de politie u thuis komen zoeken zijn. Uw vader liet u weten dat er een FIR (First Information Report) tegen u was opgesteld in verband met de moord, en dat u verondersteld werd om zo snel mogelijk op het politiekantoor te verschijnen. Omdat u echter niet ging, werd er uiteindelijk een Warrant of Arrest uitgevaardigd. U verbleef ongeveer anderhalve maand bij een vriend van uw oom in Jhelum, en ging ongeveer eind september naar Peshawar, waar u bij een andere vriend van uw oom onderdook. Ondertussen probeerde uw vader een oplossing te regelen, maar uiteindelijk werd besloten om u naar het buitenland te sturen omdat u niet meer in veiligheid was in Pakistan. Op 14 december 2001 zou u vanuit Islamabad Pakistan verlaten hebben, om op 20 december 2001 in België asiel aan te vragen.

Er moet in dringend beroep worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op motieven die kennelijk vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij art. 1, par. A, lid 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen.

De organisatie waarvan u lid beweert te zijn werd immers in augustus 2001 buiten de wet gesteld omdat ze zich schuldig maakt aan terroristische praktijken. Hetzelfde geldt overigens voor de Sipah-I-Sahaba, waardoor enerzijds duidelijk blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten geen van de twee specifiek viseert, en anderzijds dat het feit dat leden van uw organisatie in de gaten gehouden worden, geen kwestie is van vervolging, maar dient te worden gesitueerd in het strafrechtelijke domein. Uw problemen kaderen in het sectair geweld dat sinds jaar en dag in Pakistan heerst en waartegen door de overheid, zonder onderscheid, wordt opgetreden. U bent uw land bovendien ontvlucht zonder de afloop van het gerechtelijk onderzoek af te wachten, en dit terwijl u geen gegronde reden kan aanhalen waarom u een partijdig of oneerlijk proces zou vrezen. Alle verslagen van mensenrechtenorganisaties bevestigen immers dat er in de aanpak van het sectaire geweld tussen sunnitische en sjiitische organisaties door de Pakistaanse autoriteiten geen discriminerend onderscheid wordt gemaakt op basis van religie. Het feit dat de politie u wou ondervragen in verband met de moord op de imam, duidt niet op vervolging maar is een normale procedure, aangezien iemand tegen u een First Information Report had laten opstellen en aangezien uw vader voordien reeds tegen de vermoorde imam een klacht had ingediend. Ook het feit dat er een Warrant of Arrest zou opgesteld zijn toen bleek dat u zich niet ging aanmelden op het politiekantoor en uzelf aldus verdacht maakte, is een normale gang van zaken en geenszins een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De door u aangehaalde vluchtmotieven hebben aldus geen band met de criteria vermeld in art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève maar vallen onder toepassing van het in Pakistan geldende strafrecht en vallen onder het optreden van de Pakistaanse autoriteiten tegen de terroristische uitwasemingen van de Islam.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat een aantal van uw verklaringen dermate onjuist zijn dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. In tegenstelling met wat u beweert, is ISO (Imamia Student Organisation) de studentenbeweging van Tehrik-I-Jaffria en niet van Sepah-e-Mohammed. Ook is Sepah-e-Mohammed helemaal geen onderdeel van Tehrik-I-Jaffria, maar een onafhankelijke organisatie. Het niet correct kunnen beantwoorden van deze vragen, stelt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. Voor iemand die zo actief is in de sjiitische bewegingen en die voorhoudt omwille van zijn activiteiten binnen deze beweging het land te hebben moeten verlaten, is dit gebrek aan kennis over essentiële punten binnen de sjiitische beweging niet te verantwoorden.

(...).

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

2.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet werden geschonden; dat hetzelfde geldt voor de beweerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat de Commissaris-generaal in casu vaststelt dat de asielaanvraag van verzoeker enerzijds geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, en anderzijds bedrieglijk is; dat hij zijn beslissing baseert op het feit dat de organisatie, waarvan verzoeker beweert lid te zijn, in augustus 2001 buiten de wet werd gesteld omdat ze zich schuldig maakt aan terroristische praktijken, hetgeen eveneens geldt voor de Sipah-I-Sahaba, waaruit enerzijds blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten geen van beide organisaties specifiek viseert, en anderzijds dat het waakzaam toezien op de leden van verzoekers organisatie, gelet op hun terroristische activiteiten, behoort tot het domein van het strafrecht en de strafvordering van de staat, waarvan verzoeker een onderdaan is; dat de Commissaris-generaal meent dat verzoekers problemen kaderen binnen het sectair geweld, waartegen de Pakistaanse overheid zonder onderscheid optreedt; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht is zonder de afloop van het gerechtelijk onderzoek af te wachten, terwijl hij geen gegronde reden kan aanhalen waarom hij een partijdig of oneerlijk proces zou vrezen; dat de Commissaris-generaal tenslotte tot de bedrieglijkheid besluit omdat een aantal van verzoekers verklaringen dermate onjuist zijn dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas; dat de Commissaris-generaal vaststelt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, de ISO (Imamia Student Organisation) de studentenbeweging van Tehrik-I-Jaffria is, en niet van de Sipah-e-Mohammed, beweging die evenmin een onderdeel is van Tehrik-I-Jaffria, maar een onafhankelijke organisatie; dat de Commissaris-generaal besluit dat het niet correct kunnen beantwoorden van deze vragen

verzoekers asielrelaas in een bedrieglijk daglicht stelt, vermits dit gebrek aan kennis over essentiële punten binnen de sjjiitische beweging niet te verantwoorden is voor iemand die zo actief zou zijn in de sjjiitische beweging en die voorhoudt omwille van zijn activiteiten binnen deze beweging zijn land te hebben moeten verlaten;

Overwegende dat uit de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat de moord op Qari Amjad, zijnde verzoekers determinerend vluchtmotief, werd gepleegd in augustus 2001; dat in diezelfde maand de Sipah-e-Mohammed buiten de wet werd gesteld; dat verzoekers bewering als zouden de door hem aangehaalde feiten dateren van vóór het buiten de wet stellen van zijn beweging, derhalve feitelijke grondslag mist; dat bovendien het buiten de wet stellen van de Sipah-e-Mohammed erop wijst dat deze organisatie zich reeds voordien bezig hield met onwettige praktijken; dat verzoekers bewering dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan enige vorm van terrorisme niet terzake doet, nu blijkt dat hij lid was van een beweging die betrokken was bij sektarisch geweld en die daarom buiten de wet werd gesteld; dat het feit dat de overheid geen onderscheid maakt tussen slachtoffer en dader, niets afdoet aan de vaststelling dat het deelnemen aan sectair geweld een misdrijf van gemeenrecht uitmaakt; dat verzoeker bovendien niet betwist dat hij de afloop van het gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van de moord op Qari Amjad niet heeft afgewacht; dat de Commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat het feit dat de politie verzoeker wou ondervragen in verband met de moord op de imam, niet duidt op vervolging, maar de normale gang van zaken is, aangezien iemand tegen verzoeker een First Information Report liet opstellen en zijn vader voordien reeds klacht had ingediend tegen de vermoorde imam; dat het feit dat er een Warrant of Arrest zou zijn opgesteld toen bleek dat verzoeker zich niet ging aanmelden op het politiekantoor en hierdoor zichzelf verdacht maakte, evenmin wijst op een abnormale gang van zaken en geenszins betekent dat verzoeker geen eerlijk proces zou krijgen; dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, het uitvaardigen van een arrestatiebevel tegen iemand die zich niet aanmeldt voor een verhoor, evenmin wijst op vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een partijdig of oneerlijk proces dient te vrezen, omwille van één van de redenen vermeld in de Conventie van Genève;

Overwegende dat verzoeker voorts betwist dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is omwille van een gebrekkige kennis van de sjjiitische beweging; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers verklaringen omtrent de ISO (Imamia Student Organisation) niet correct zijn en derhalve zijn verklaringen in een bedrieglijk daglicht stellen; dat de informatie op basis waarvan de Commissaris-generaal tot deze conclusie komt, zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat de juistheid ervan niet kan worden nagegaan; dat verzoeker evenmin in zijn verzoekschrift stukken voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat zijn verklaringen omtrent de ISO correct zijn; dat niettemin uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief bestaat in

het feit dat de asielaanvraag van verzoeker geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève; dat uit wat voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op grond van dit determinerend motief alleen reeds tot het besluit kon komen dat de asielaanvraag van verzoeker niet onder de criteria van de Conventie van Genève ressorteert; dat de bestreden beslissing derhalve gedragen wordt door dit pertinent en draagkrachtig motief;

Overwegende dat verzoeker tenslotte aanvoert dat de Commissaris-generaal met bepaalde feiten geen rekening heeft gehouden; dat verzoeker niet verduidelijkt met welke elementen geen rekening werd gehouden; dat verzoeker eveneens stelt dat de door hem aangehaalde bepalingen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing vermeldt dat geen nieuwe elementen worden aangebracht; dat de bestreden beslissing geenszins een dergelijke overweging bevat; dat deze grief blijkbaar betrekking heeft op een andere beslissing, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig verzoekschrift;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing geen van de door verzoeker aangevoerde bepalingen schendt; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeven maart tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.